

ת"פ 54550/01/15 - מדינת ישראל נגד יוסף ממון

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 54550-01-15 מדינת ישראל נ' ממון
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם יוסף ממון

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים בניגוד לסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), העלבת עובד ציבור בניגוד לסעיף 288 בחוק ותקיפה בניגוד לסעיף 379 בחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.1.15 התקיים בפתח תקווה הפנינג מטעם העירייה בנוכחות ראש העיר, מר יצחק ברוורמן. במהלך ההפנינג פנה הנאשם אל ראש העיר, הלן על התנהלות העירייה, וצעק לעבר ראש העיר - **"איפה שאתה תלך אני אמשך ואהיה, אני אזיין אותך"** וכן - **"אני ארדוף אחריו לכל מקום שאתה הולך ואני אטפל בך כמו שצריך"**. בתגובה לדברי הנאשם ביקש ממנו מנכ"ל העירייה לדבר יפה אל ראש העיר. הנאשם נופף בידו לעבר מנכ"ל העירייה ואמר **"מי אתה יחתיכת זבל, תלך מפה אף אחד לא סופר אותך"**. בהמשך נעמד אזרח בין ראש העיר לנאשם על מנת לחצוץ ביניהם. בתגובה דחף אותו הנאשם, הכה בו מכת אגרוף בחזהו ואמר **"תיזהר ממני אם תתערב"**. נוכח דברים אלו יוחסה לנאשם עבירת איומים הן כלפי ראש העיר והן כלפי אותו אזרח.

3. בתשובתו לאישום טען הנאשם כי את המילים "אני אזיין אותך" לא אמר לראש העיר אלא לאדם שהתערב וניסה להרחיקו. באשר לעבירה של העלבת עובד ציבור טען הנאשם כי לא הכיר את מנכ"ל העירייה ולפיכך לא ידע שמדובר בעובד ציבור.

4. גדר המחלוקת בין הצדדים מצומצם ביותר. אין חולק כי הנאשם היה במקום הארוע ופנה בדברים אל ראש העיר. כן אין חולק כי מקורבי ראש העיר נקבצו לנוכח הארוע, וכן אין מחלוקת באשר לחלק

עמוד 1

מהמלל המיוחס לנאשם. ההגנה חולקת על הטענה כי דברי הנאשם והתנהגותו מקימים עבירת איומים, וכן טוענת כי המעשה הפיזי המיוחס לנאשם כלפי האזרח שהתערב הינו בגדר זוטי דברים.

עדויות הצדדים

5. בבית המשפט העידו מטעם המאשימה המתלונן, הוא ראש העיר, וכן עדים נוספים שהיו במקום. מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. לאחר שהתרשמתי מהעדים וממכלול הראיות, אני נותנת אמון בעדויות המאשימה ומוצאת כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר.

6. **ראש העיר** העיד כי בתאריך 23.1.15 הביאה העירייה שלג מהחרמון והקימה "הר שלג" בספורטק. הוא הגיע למקום במטרה לפגוש בתושבים, ובמהלך הארוע ניגשו אליו אנשים ושוחחו עימו. אחד מאותם אנשים היה הנאשם, אותו לא הכיר קודם לכן, אשר פנה ואמר לו כי זה לא בסדר שהעירייה מוציאה כסף על הבאת שלג ואינה מטפלת בנשים זקנות.

ראש העיר העיד כי תחילה התנהלה השיחה בניחותא, והוא כלל לא ידע במה מדובר, ובהמשך משהסביר לו הנאשם כי העירייה פינתה דוכן של אמו, השיב לנאשם כי הדבר נעשה טרם זמנו, וכי העירייה פועלת בהתאם לדין ואינה יכולה להתיר את קיומו של דוכן לא חוקי.

לדברי המתלונן, בהדרגה עברה השיחה לטונים גבוהים יותר, כאשר בסופו של דבר החל הנאשם להתקרב אליו, **ואמר בין היתר כי לא יניח לו, וכי ילך אחריו לכל מקום**. העד עמד על כך שאינו זוכר את המילים המדויקות, אולם ציין כי זו היתה רוח הדברים (ע' 3-4).

בנוסף למלל, הדגיש ראש העיר כי הנאשם התקרב אליו **"בתנועת יד מאיימת ומבט מאיים"** (ע' 4 ש' 1), כאשר המלל, התנועה, וההתקרבות יצרו יחדיו תחושה של איום, ולא המילים לבדן (ע' 4 וכן ע' 8 ש' 5-8).

ראש העיר התייחס בעדותו ל-4 תמונות (ת/1), במסגרתן נראה הנאשם פונה אליו. לעדותו, החל מהתמונה התחתונה מימין ובהתאם לכיוון השעון, נראה כיצד פונה אליו הנאשם ומתקרב אליו פיזית. באחת התמונות נראה הנאשם מתרה בראש העיר באצבעו.

ראש העיר העיד כי בשלב זה סבר כי אם יטמע בקהל יקשה על הנאשם לפגוע בו, ולכן ניתק מגע ופנה אל הקהל. באותה עת חצצו בינו לבין הנאשם אנשים נוספים, אשר הבינו שמתרחש דבר מה בינו לבין הנאשם, ולכן נעמדו ביניהם (ע' 7 ש' 24-26). הוא עמד על כך שהאנשים אשר היו סביבו, ובהם מנכ"ל העירייה, ואנשים בשם קדושים וחקק, לא היו לצידו במהלך כל השיחה והאיום (ע' 6 ש' 3-12). הוא הבהיר כי מאחר שהנאשם היה קרוב אליו, שמע כל מילה שאמר (ע' 6 ש' 1-2), חרף הרעש במקום. כן הבהיר כי הנאשם צעד אחריו, אולם הוא עצמו המשיך לצעוד לתוך הקהל ולא היה ער לכל מה שאמר הנאשם לאחר שהסתובב ופנה מהמקום (ע' 7 ש' 1-3 וכן ע' 4 ש' 30-31).

התרשמתי כי העד העיד אודות ארוע אותו חווה. הוא לא העצים, תאר את הארוע מתחילתו הרגועה, עבור בהחמרתו והתלהמות הנאשם כלפיו, ואישר כי הנאשם לא פגע בו באופן פיזי אף שיכול היה לעשות כן. הוא העיד כי הנאשם קילל, אולם נזהר מלאשר מילים מדויקות אותן לא זכר (ע' 7 ש' 27-32). **כן עמד על כך שאין צורך להיות מומחה לשפת גוף אלא די בנסיין חיים כדי לחוש תחושת איום נוכח התקרבות הנאשם**

אליו, מבטיו ותנועותיו, בצירוף הדברים שאמר (ע' 9).

אני מוצאת כי העד דייק בדבריו, וכי העיד אך אודות החלק בו נטל חלק, כאשר שב והבהיר כי לא היה מודע לכל מה שהתרחש לאחר שניתק מגע (ע' 8 ש' 13-14).

7. ראש העיר אף העיד כי התלבט לאחר האירוע אם יש מקום להתלונן כנגד הנאשם, משום שכראש העיר הוא שוקל שיקולים שהם מעבר לאירוע הבודד, ומעדיף כדבריו שלא "לחמם את האווירה". בסופו של דבר ולאור הנחיות המשטרה לפיהן יש לדווח על אירועים ממין זה, החליט להתלונן, ואף הושם לאחר האירוע תחת אבטחה (ע' 8-9, אם כי הובהר כי האבטחה אינה בהכרח דווקא נוכח אירוע זה).

דברים אלו, בהם נתתי אמון, מחזקים את מסקנתי כי הארוע התרחש באופן אותו תאר ראש העיר. התרשמתי כי הוא היה מעדיף להימנע מתלונה במשטרה, בין היתר בשל שיקולים נרחבים החורגים מגדר הארוע עצמו, אלא שחש באמת ובתמים כי עמד בפני סכנה מסוימת מצד הנאשם, וכי לא ניתן להחריש נוכח התנהגות זו.

8. **ירון קדושים** הינו תושב העיר, אברך, פעיל ציבורית ומתנדב במשטרה. הוא העיד כי הגיע להפנינג עם ילדיו, ואז הבחין בנאשם, אותו לא הכיר קודם לכן, מדבר עם ראש העיר כשהוא נסער.

בדומה להדרגתיות אותה תאר ראש העיר, העיד גם קדושים כי הטונים עלו בהדרגה, עד שהנאשם החל להטיח מילים קשות בראש העיר (ע' 10). לדבריו, הנאשם חזר שוב ושוב על כך שירדוף את ראש העיר לכל מקום אליו ילך, וכן אמר לו כי הוא ישלם על מעשיו, כי הוא אפס, ועוד (ע' 11 ש' 4-5).

העד התקרב על מנת לעמוד מקרוב על המתרחש. מאחר שחשש שהסיטואציה תסלים עד כדי תקיפה, חצץ בין הנאשם לראש העיר ואמר לנאשם שלא נאה לפנות אל ראש העיר באופן בו הוא עושה, וכי הוא עלול בכך לעבור עבירה של העלבת עובד ציבור. בתגובה דחף אותו הנאשם **"מאוד חזק הצידה, קיבלתי מכה מאוד חזקה בחזה, הוא אמר לי מי אתה בכלל, מה אתה מתערב"** (ע' 10 ש' 17-19). העד הבהיר כי לא נגע בנאשם, אלא חצץ בינו לבין ראש העיר. מיוזמתו הוסיף כי אולי לא התכוון הנאשם לתת לו אגרוף, אולם המכה היתה חזקה מאד באזור החזה, ולוותה באמירה מצד הנאשם לבל יתערב (ע' 12 ש' 16-20).

בתגובה לטענת הנאשם כי לא פגע בו עם אגרוף אלא רק הזיזו הצידה, השיב כי ייתכן שכך היה, שכן הנאשם חזק ממנו וייתכן שלא התכוון להכותו באמצעות אגרוף. עם זאת, העד עמד על כך שתגובת הנאשם הכאיבה לו, אף אם רק ביקש להזיזו (ע' 13 ש' 1-3). כן העיד כי סבל במהלך השבת מכאבים חזקים, וכי הופנה על ידי רופא המשפחה לבדיקה בבית החולים, שם נאמר לו כי מדובר בכאב בשריר אשר יחלוף (ע' 12, ור' ת/2).

עקב המכה התרחק מעט העד מהמקום, וביקש מאחרים שהיו בסביבה כי יתקרו בו אל ראש העיר. הוא ראה את הנאשם ממשיך לצעוד אחרי ראש העיר ומדבר אליו בצורה מאיימת עוד מספר דקות, אם כי תוך פחות התלהמות, ונראה היה כי כבר אין ביניהם קרבה פיזית מאיימת (ע' 10-12). בשלב זה של הארוע לא שמע את דברי הנאשם (ע' 12 ש' 9-11).

כן העיד כי בשלב מסוים של הארוע התקרב גם מנכ"ל העירייה, אשר ניסה אף הוא להבהיר לנאשם כי הוא

פונה אל ראש העיר בדרך שאינה ראויה. בתגובה השיב הנאשם למנכ"ל שלא יתערב, ופנה גם אל המנכ"ל במילים בוטות.

העד ציין כי מסר הודעה במשטרה לאחר שפנו אליו מהמשטרה, וכי לא יזם את התלונה. הוא אף הבהיר כי טרם מתן העדות בבית המשפט פנו אליו אנשים המכירים את הנאשם, ובכלל זה רבנים, אשר אמרו לו כי הנאשם משתקם ויש לעזור לו, שכן בשל האירוע הושעה מעבודתו (בעירייה). לפיכך, לדבריו, ביקש להמעיט ממעורבותו.

ואכן, התרשמתי כי גם עד זה העיד אודות ארוע אותו חווה, וכי לא ביקש להעצים או להכפיש את הנאשם. ניכר היה כי העד בורר את מילותיו בפניי, הן באשר לתקיפתו על ידי הנאשם, והן באשר לתוכן האיומים כלפי ראש העיר, ואני נותנת אמון בדבריו. בדומה לראש העיר, אף הוא העיד כי די היה להתרשם מהסיטואציה, אשר נראתה מאיימת, ולפיכך הוא התערב בנעשה עוד בטרם שמע את מלוא המלל.

העד דיין בדבריו בהבהירו כי הנאשם לא ניגש אליו והכה אותו אלא הוא שהתקרב אל הנאשם כדי לחצוץ בינו לבין ראש העיר, ואז הכה אותו הנאשם. הוא אף ניסה כאמור להמעיט מחומרת המעשה, בהעידו כי ככל הנראה לא התכוון הנאשם לתת לו מכת אגרוף אלא לדחוף אותו בלבד (ע' 14 ש' 23-24), ועמד בחקירה נגדית על כך שהוכה פעם אחת בלבד על ידי הנאשם.

9. **אף עדותו של חזי חקק, דובר העירייה מזה 16 שנים, חיזקה את עדות ראש העיר, בתארו את השתלשלות הארוע בדומה לעדויות הקודמות. חקק תאר כי ביום האירוע צעד בסמוך לראש העיר, כאשר ניגש אליו הנאשם וניהל איתו דו שיח בעניין הדוכן הנדון. בשלב מסוים החל הנאשם לכעוס ולנזוף, להרים את קולו ולנקוט בשפת גוף כוחנית.**

גם עד זה דיין בדבריו ועמד על כך שראשית השיחה הייתה רגועה, ואולם בהמשך כעס הנאשם נוכח תגובותיו של ראש העיר ואמר לו כי ירדוף אחריו. הוא ציין כי הנאשם לא היכה את ראש העיר, אולם עמד בצמוד אליו ופנה אליו בכעס, בקללות, כשהוא רוטן ושפת גופו כעושה מאוד. לדבריו, אמר הנאשם לראש העיר "אני ארדוף אותך בכל מקום שבו תהיה, חתיכת מניאק, אני אזיין אותך". כאשר ניסה מנכ"ל העירייה להתערב בנעשה קילל גם אותו הנאשם ובשלב מסוים התערבו אנשים נוספים במטרה להרגיע את הרוחות והחלו לחצוץ בין הנאשם לראש העיר מתוך חשש כי האירוע יהפוך לאלים והנאשם יפגע בראש העיר. הוא עמד על כך שהסיטואציה היתה מבהילה, וכאשר נשאל בחקירה נגדית אם ייתכן שהמילים הבוטות הופנו על ידי הנאשם כלפי אדם אחר שהיה במקום ולא כלפי ראש העיר, עמד על כך שהוא זוכר שהנאשם אמר את הדברים לראש העיר, והוסיף כי ייתכן שהנאשם אמר את אותם דברים בכמה סיטואציות, קרי קילל הן את קדושים, הן את המנכ"ל והן את ראש העיר, שכן היה טעון וכעוס מאוד.

חקק העיד כי כאשר ניסה קדושים להרגיע את הרוחות, הכה אותו הנאשם באמצעות מכת אגרוף. העד עומת עם הטענה כי הנאשם נדחף על ידי קדושים, אך השיב כי למיטב זכרונו קדושים ניסה להרגיע את האווירה ואולם הנאשם הכה אותו באמצעות אגרוף.

בשלב זה ניסו ראש העיר ומלווי לפלס את דרכם החוצה. מעדותו עלה כי החבורה החליטה לעזוב את המקום

במידה רבה בשל התנהלות הנאשם ומתוך רצון שלא להלהיט את הרוחות (ע' 19 ש' 9-17). עזיבתם את המקום נעשתה כשהנאשם ממשיך ללוות אותם, קורא לעבר ראש העיר כי ירדוף אותו, וכי ילך אחריו לאן שילך ולא יוותר.

10. **יעקב ממן** הינו מנכ"ל העירייה מחודש דצמבר 2013. אף הוא תיאר את התקרבות הנאשם אל ראש העיר ופנייתו אליו בנוגע לאמו. המנכ"ל העיד כי הנאשם צעד בעקבות ראש העיר ומלוויו והפריע לראש העיר באופן קשה. בשלב מסוים אמר לו: **"תדע לך שאיפה שלא תלך אני אחריך"** ופנה אליו במילת גנאי, עליה לא רצה תחילה המנכ"ל לחזור (ע' 23 ש' 13). הנאשם נעמד במרחק של כ-20 ס"מ מראש העיר, הבליט את חזהו ולא אפשר לראש העיר להתקדם, כשהוא צועק ושפת גופו אומרת אלימות, באופן שיצר חשש אצל המנכ"ל. כאשר פנה הוא עצמו אל הנאשם וביקש כי יעזוב את ראש העיר הגיב הנאשם מילולית ופזיזת כנגדו ונהג אף כלפיו בצורה מפחידה. כן ראה את הנאשם אומר לקדושים, אותו לא הכיר המנכ"ל - **"מי אתה"** ונתן לו דחיפה קלה. העד שב וחזר מספר פעמים על כך שהנאשם דחף את קדושים ושלל מכל וכל את טענת הנאשם כי הנאשם הוא שהותקף על ידי קדושים.

המנכ"ל דייק בדבריו, ונתתי אמון מלא בעדותו. הוא הבהיר כי הנאשם לא איים עליו וכי לאחר האירוע הבין כי הנאשם לא ידע שהוא מנכ"ל העירייה.

בדומה לראש העיר, גם המנכ"ל העיד כי התלבט אם להתלונן במשטרה. בסופו של יום, מאחר שסבר כי ההתבטאות הייתה כה אלימה עד כי חשש לראש העיר, ונוכח חובתו לשיטתו כמנכ"ל העירייה לעקור מן השורש תופעות שכאלו, החליט להתלונן. כן ציין כי ראה סיכון גם בכך שהנאשם לא היסס מלפנות באופן המתואר לראש העיר במקום ציבורי בו היו באותה עת מאות הורים וילדים. הוא הבהיר כי לו היה מדובר בקללות בלבד היה מתעלם, אולם התנהלות הנאשם לא התמצתה בקללות, והיוותה איומים של ממש (ע' 24).

העד עמד על כך שהוא זוכר באופן חד משמעי את דברי הנאשם, אשר לא הופנו אל האנשים שהתקהלו אלא אל ראש העיר. הוא דקדק והבהיר במדויק אילו אמרות שמע מפי הנאשם ואלו דברים לא שמע מפיו, וציין כי ראש העיר לא שמע את כל אמרות הנאשם, שכן ניסה להתחמק מהנאשם ולשוחח עם תושבים נוספים, כאשר הנאשם המשיך להטיח בו דברים תוך כדי הליכה בעקבותיו. כן עמד על כך שהאירוע התנהל הן בשלב בו עמדו הנוכחים והן בשעת צעידה, כאשר הנאשם דיבר כל העת, ולפיכך ייתכן שאף הוא עצמו לא שמע את מלוא דברי הנאשם (ע' 26).

11. **הנאשם מסר במשטרה (ת/3)** כי התלונן בפני ראש העיר, ואולם לא הייתה לו כוונה לפגוע בו, וכל שאמר לראש העיר הוא שיעזור לאלמנה, וביקש פיצוי עבורה. בשעת שיחתם הגיע אזרח והדף אותו; או אז הזיז הנאשם את ידו ואמר לאותו אזרח שלא יתערב.

הנאשם אישר כי במהלך השיחה התעצבן והיה בסערת רגשות. הוא אמר לראש העיר כי הוא מצטלם עם ילדים ופוגע באלמנות אולם לטענתו לא אמר לו דברים נוספים (ש' 41 ו-46).

הוא הכחיש את הטענה כי הכה את קדושים באמצעות אגרוף ושלל את נוסח האיום שנטען כי במסגרתו איים על ראש העיר. כן הכחיש כי צעד בעקבות ראש העיר (ש' 72). כאשר נשאל מדוע התערב אותו אזרח השיב, **"אולי הוא פחד שזה יתדרדר למשהו מסוכן"** (ש' 154).

הנאשם הכחיש כי אמר לראש העיר שירדוף אחריו לכל מקום אליו הוא הולך ויטפל בו כמו שצריך, אלא אמר כי לאן שהוא ילך הוא יופיע ויבקש ממנו לעזור לאלמנה (ש' 120-124).

בבית המשפט העיד כי פגש בראש העיר במקרה בארוע הבאת השלג לעיר, ניגש אליו ודיבר איתו בצורה נעימה. לצד זאת העיד כי "**ברגע שראיתי אותו שם אז כל הר הגעש של רגשות וצער עלה**" (ע' 33 ש' 29). הנאשם העיד על הקשר ארוך השנים והכואב של משפחת הנאשם, והנאשם עצמו, לקיוסק שפונה. כן העיד כי טרם הארוע פגשה אמו של הנאשם את ראש העיר, פגישה יזומה, ואולם הוא עצמו באופן מודע לא הצטרף לפגישה שכן לא רצה שהרוחות יתלהטו, לא רצה להסתבך וידע כי הנושא טעון.

חרף הטענה כי הר הגעש הציף אותו, טען כי שיחתו עם ראש העיר התנהלה על מי מנוחות, והוא לא כעס ולא איים על ראש העיר, כי אם שאל אותו אם אינו מתבייש. משהתערב בדבר קדושים, כעס על קדושים אשר דחף אותו, ולכן דחף אותו בחזרה הנאשם. אז אמר לו קדושים כי אם יעשה זאת שוב יזמין משטרה. מאותו רגע ניתק עימו הנאשם מגע.

מדבריו עלה כי האירוע היה כה סוער עד שהיה צורך להרגיעו לאחר מעשה, שכן נהגו של ראש העיר הגיע לחבק אותו ואמר לו להפסיק.

הנאשם הודה כי אמר לראש העיר **שירדוף אחריו לכל מקום אליו ילך**, אישר כי צעד בעקבות ראש העיר, וטען כי לשיטתו מדובר במחאה לגיטימית (ע' 30 ש' 10-11). הוא טען כי את הביטוי "**אני אזיין אותך**", אם אמר, אמר לקדושים, וגם אז לא התכוון לאיים אלא להבהיר לקדושים שלא יתערב. הוא ניסה לצמצם את התלהטות הרוחות כאירוע שהתנהל מול קדושים בלבד (ע' 31 ש' 1-2). עם זאת, אף הנאשם אישר כי **קדושים נלחץ כתוצאה מכך שהנאשם התקרב כעוס אל ראש העיר, וכי הנוכחים במקום "היו מבוהלים על ראש העיר"** (ע' 37 ש' 4).

לדבריו ראש העיר לא שיקר בעדותו, וכך גם עדי התביעה האחרים, אולם הם לא דייקו, שכן הוא לא איים, והקללות אותן השמיע לא הופנו לראש העיר.

דין והכרעה

12. **לאחר שבחנתי את העדויות והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהעדים שהעידו בפניי, אני מוצאת כאמור כי מהימנות עלי עדויות המאשימה. עדי המאשימה העידו אודות מהלך האירוע באופן דומה, ועדויותיהם השתלבו זו בזו והשלימו זו את זו, ביוצרם תשתית עובדתית מוצקה.**

עדות ראש העיר, בה נתתי אמון, נתמכת ומחוזקת בעדויות האחרים אשר היו במקום ואשר נזעקו כתוצאה מהתנהלות הנאשם וחשו צורך להתערב ולהפריד בינו לבין ראש העיר. הדברים חוזקו גם בדבריו של הנאשם עצמו אשר ציין כי המעורבים נבהלו "על ראש העיר", וכי ייתכן שחששו מהתדרדרות האירוע לאירוע מסוכן.

העדים היו עקביים ולא נמצאה בעדותם מגמת הפללה. ההיפך הוא הנכון, בעדותם ניסו לצמצם ולדייק, ואף ציינו כי אינם זוכרים את מלוא המילים המדויקות בהן השתמש הנאשם כלפי ראש העיר. עדי התביעה כולם העידו כי הם סבבו את ראש העיר והנאשם במהלך חלקים שונים של הארוע, וכי מדובר היה בארוע מרובה משתתפים ורועש. הם העידו כי שתו ליבם לסיטואציה רק לאחר שהבינו כי מתרחש לפניהם ארוע חריג, וכי חשו צורך להתערב לאחר שגבר החשש לראש העיר מפני הנאשם. כתוצאה מחשש זה אף עזב ראש העיר את

המקום.

גם באשר לאירוע התקיפה, נותנת אני אמון בגרסאות עדי התביעה לפיהן קדושים לא נגע בנאשם טרם נדחף על ידו, אלא עמד בין הנאשם לראש העיר בכוונה להפריד בין השניים. קדושים העיד כי הנאשם דחף אותו בחוזקה, וכי כתוצאה מכך סבל מכאב משך מספר ימים. לפיכך, אף אם הנאשם "רק" ניסה כטענתו להזיז את קדושים כדי שיוכל להמשיך לדבר עם ראש העיר, ואף אם לא היכה אותו באמצעות מכת אגרוף, הרי שבהזזתו של קדושים, בוודאי באופן אשר גרם לו לכאב, עבר הנאשם עבירה של תקיפה.

אף כי העדים עמדו על כך ששמעו את הדברים שנאמרו, הרי שמעדויותיהם עלה כי לא שמעו, כל אחד בנפרד, את מלוא האמרות. לפיכך הדברים אותם שמעו לא תאמו במלואם זה את דברי האחר. כן עמדו העדים על כך שעם התפתחות הארוע, כאשר החל ראש העיר לצעוד והנאשם בעקבותיו, צועד, צועק ומאיים, לא שמע כל אחד מהם את מלוא המלל באופן ברור, תוך כדי הליכה.

ערה אני לכך כי עדויות העדים באשר למיקומו של כל אחד מהם במהלך הארוע לא תאמו במדויק; ואולם התמונה הכללית המצטיירת ללא שמץ של ספק מהעדויות שנפרשו בפניי הינה של ארוע בו עמדו הנאשם וראש העיר בסמיכות זה לזה, כאשר בשלבים שונים של הארוע ניצבים לידם, מאחוריהם או ביניהם עדי המאשימה. מדובר באירוע מהיר ולא צפוי אשר התרחש תוך סערת רגשות, ולפיכך טבעי כי העדים לא שתו ליבם לאותם פרטים במדויק (**ראה ע"פ 2064/11 בילאל קואסמי נ' מדינת ישראל**).

הלכה פסוקה הינה כי כאשר הסתירות אינן נוגעות ללב השאלה שבמחלוקת, קרי האם איום הנאשם על ראש העיר, אין לצפות כי עדויות העדים תהיינה תואמות בכל תג ותו, ואך טבעי הוא כי יהיו הבדלים ואי דיוקים ביניהם. בעצם קיומן של סתירות בעדויות העדים אין כדי לפגום במהימנותם ובתשתית הראייתית אשר התגבשה (ור' **ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' אושר ("אושרי") כהן, וע"פ 1286/13 אברהים אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל**).

אל מול מתן האמון בעדויות עדי המאשימה, לא נתתי אמון בעדות הנאשם. הנאשם ניסה להמעט ממכלול הארוע שחולל, מסערת נפשו במהלך הארוע, ומכעסו. הוא ניסה לבודד בין רכיבי הארוע, ולהמעט מערכו של כל אחד מהם, באופן המטשטש את התמונה המלאה, ודבריו בפניי לא תאמו במלואם את דבריו במשטרה, אז הכחיש אף את הטענה כי צעד בעקבות ראש העיר.

עבירת האיומים

13. איום יכול להיעשות "**בכל דרך שהיא**" - בכתב, בעל פה או בתנועות גוף (**רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל**). בעת בחינה אם התנהגות או אמירה מסוימות נכנסות לגדרה של עבירת האיומים יש לבחון את האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, "**היינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום**" (**ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל**).

בחינת האיום נעשית תוך בחינת הנסיבות בהן נעשה, באופן שאינו מנותק מהסביבה אלא תוך התחשבות בהקשר, במסר, בזהות המאיים והמאויים, ברקע לביטוי ולהתרחשויות, ועוד.

אין צורך שהאיום יגיע לאוזניו של מושא האיום כדי שתתקיים עבירת איומים מושלמת, ודי בכך שאדם שומע איום

המתייחס לאדם אחר. לפיכך, אף אם ראש העיר לא שמע את מלוא הדברים והם נקלטו באוזני נוכחים אחרים במקום, הרי שיש בקליטתם על ידי אחרים כדי להקים את העבירה.

כבר לפי עשור ציין בית המשפט העליון בפס"ד לם כי יש לשקול גם את זהות מושא האמירה, וכי -

"יהיו מקרים שבהם בשל זהותו של מושא האמירה תיחשב האמירה לאיום כלפי כל מי שהאמירה הושמעה באוזניו, גם אם אין זיקה ישירה בינו לבין מושא האמירה, למשל כאשר האיום הוא כלפי אישיות ציבורית. השמעת איומים נגד אישי ציבור היא רעה חולה אשר בכוחה לפגוע באושיות הדמוקרטיות, וזאת גם במקרים שבהם איש הציבור עצמו אינו מודע כלל לאיום שהושמע כלפיו. איום המופנה נגד אישי ציבור מערער את הסדר החברתי, ובנסיבות המתאימות יהיה בו כדי לזעזע את שלווה נפשו של כל אדם מן היישוב השומע את האיום. אין ספק כי בכוחו של איום כזה ליצור פחד בלב שומעו, ואם אכן זו הייתה כוונת משמיע האמירה, כי אז מדובר באיום לכל דבר ועניין. ודוק: אין לבלבל בין איום על אישי ציבור לבין דברי ביקורת, שהם לגיטימיים וחוסים תחת הגנת חופש הביטוי" (ההדגשה שלי).

באשר ליסוד נפשי נפסק כי מדובר בעבירה התנהגותית שאינה תוצאתית, וכי העבירה כוללת יסוד של מחשבה פלילית מיוחדת, קרי - כוונה להפחיד או להקניט. בהקשר זה הובהר כי למאיים צריכה להיות שאיפה מודעת לפגוע בערכים המוגנים, להפחיד או להקניט אדם, וכי על היסוד הנפשי חלה הלכת הצפיות (רע"פ לם, ע"פ חמדני ורע"פ 234/10 בעניין האני קנבורה).

כמפורט לעיל, הנאשם אישר בעדותו כי הנוכחים במקום נזעקו והתקבצו על מנת להגן על ראש העיר נוכח הארוע, וניכר היה חששם. מכאן שידע כי מעשיו ודבריו, לא רק שעלולים להפחיד או להקניט, אלא עשו כן בפועל.

בסיכומיה ביקשה ההגנה להסתמך על עדותו של ראש העיר ולא חלקה על כך שהנאשם אמר לו כי לכל מקום אליו ילך, ילך בעקבותיו. לטענת ההגנה מילים אלו אינן מהוות איום, וכך גם באשר ליתר המילים עליהן העידו עדי התביעה. נטען כי המדובר בהבעת מחאה לגיטימית של אזרח, בביטוי רחוב, ולכל היותר בהתנהגות פסולה מוסרית אשר אינה מגעת כדי איום. באשר לתנועות גופו של הנאשם נטען כי זוהי דרכו של הנאשם, וכי גם בכך אין משום איום.

14. כבר בפס"ד לם צוין, כמצוטט לעיל, כי יש להבחין בין איום לדברי ביקורת לגיטימיים, כפי שלטענת הנאשם יש לפרש את דבריו.

ברע"פ 2660/05 בעניין יוסף אונגרפלד דן בית המשפט העליון, אף כי בהקשר של העלבת עובד ציבור, במורכבות הנלווית לעבירות המטילות איסור פלילי הפוגע בחופש הביטוי, וביחס שבין תכלית האיסור הפלילי לבין הזכות החוקתית לחופש ביטוי וביקורת.

מושכלות יסוד הן כי הבעת תסכול ומחאה כשלעצמה כלפי פעולות הרשויות מותרת לאזרח, והיא מאבני היסוד של הדמוקרטיה, ללא קשר לשאלה אם הדוכן נשוא פניית הנאשם לראש העיר, הוצב במקום כדין אם לאו.

ברע"פ אונגרפלד נקבע בהקשר זה כי -

"הצורך להגן על השירות הציבורי מחייב הגנה גם על עובד הציבור האינדיבידואלי, שבאמצעותו פועל השירות הציבורי. בלא מתן הגנה כזו, יתקשה עובד הציבור למלא את תפקידו בכשירות וביכולת מלאים, והמערכת עליה הוא נימנה לא תוכל להגשים את מלוא יעדיה למען האינטרס הציבורי".

בכלל זה נקבע כי תקיפת עובד ציבור במילוי תפקידו, בגופו או בכבודו, עלולה להביא לפגיעה במילוי תפקיד עובד הציבור, וכי על החברה להגן על מי שמבצע תפקיד ציבורי, ולא להותירו חשוף לנפשו. בדומה, וביתר שאת, ייפגע תפקוד עובד הציבור, או נבחר הציבור, אם יאויים במסגרת תפקידו. במקרה שלפני פגע מעשהו של הנאשם בפועל בתפקודו של ראש העיר, אשר צמצם את שהייתו במקום עקב התנהלות הנאשם, ונזקק לסיוע מקורביו ולהגנתם.

על מערכת אכיפת החוק להגן על יכולתו של ראש העיר לבצע את תפקידו ללא מורא, ולהלך בחוצות העיר ללא פחד. אף אם מצופה מנבחר ציבור להיות בעל סף סבילות גבוה יחסית לפניות מצד אזרחים, הרי שגם נבחר הציבור ראוי להגנה מפני איומים, ככל אזרח. התלבטות ראש העיר ומנכ"ל העירייה באם להתלונן במשטרה כנגד הנאשם, מלמדת כי השניים שקלו היטב את הערכים המתנגשים בטרם החליטו להתלונן. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים המפורטים לעיל, אני מוצאת כי בדיון התלוננו.

כמפורט לעיל, על מנת לקבוע אם עבר הנאשם עבירת איומים יש לבחון את המילים בהן השתמש לצד בחינת מכלול התנהגותו. נוכח קביעות המהימנות שלעיל, אני מוצאת כי הן בבחינת מעשיו הפיזיים של הנאשם והן בבחינת תוכן דבריו, היה בהתנהגותו כדי לנטוע בלבו של אדם פחד או חרדה, ומעשיו יצאו מגדר המעשים המוגנים על ידי חופש הביטוי.

הנאשם התקרב אל ראש העיר, הניף את ידו לעברו, צעק עליו, הדף אדם אחר אשר ניסה לחצוץ בינו לבין ראש העיר, צעד בעקבותיו, וככלל התנהל בשפת גוף כוחנית ואלימה. בכל אלה יש כדי לטעת חשש בלב אדם. זאת, עוד בטרם נבחנו המילים בהן השתמש הנאשם; כאשר להתנהגות המתוארת מצרפים את המילים בהן בחר הנאשם, אשר אף לשיטתו אמר לראש העיר כי ירדוף אחריו לכל מקום, הרי שלא ניתן לקבוע אלא כי במעשיו, מילותיו והתנהגותו איים הנאשם על ראש העיר - הן בדיבור והן בהתנהגות, באופן אשר הזעיק את הסובבים להתערב בנעשה.

לא ניתן, בנסיבות תיק זה, לנתק את הנפת היד מהקירבה הפיזית, את הקירבה הפיזית מהצעידה בעקבותיו של ראש העיר, את כל אלו מהצעקות, מטון הדברים, מהזזתו הפיזית של מי שהגיע להפריד, ומהמילים שנבחרו. לפיכך, אף אם חלק מהמעשים או המילים חוסה תחת חופש הביטוי והמחאה, ולא די בכל אחד מהפרטים שהרכיבו את הארוע כדי להקים עבירת איומים, הרי שמכלולם מבסס את ביצועה של העבירה.

15. **באשר לתקיפה**, הרי שלטענת ההגנה עסקינן בזוטי דברים בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין, נוכח אופי המעשה, נסיבותיו והיות מעשה הנאשם ספונטני ובתגובה להתערבותו של קדושים.

ככלל חוסה מעשה תחת הגנת זוטי הדברים, אם בית המשפט מתרשם כי המעשה הוא כה זניח עד כי אינו ראוי להגנת הדין הפלילי. סעיף 34 קובע את התנאים להחלת הגנת זוטי הדברים, במסגרתם יש לבחון את טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו, והאינטרס הציבורי. ההלכה מורה אותנו כי משקלו של האינטרס הציבורי רב יותר ממשקל השיקולים האחרים.

נפסק כי -

"המגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. ... אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים מהווה אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג. ובלשונו של סעיף 34 לחוק העונשין - 'מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית' " (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל).

ההגנה הפנתה במסגרת טעוניה בענין זה למספר פסקי דין. בחינתם מלמדת כי באותם מקרים הועמד הנאשם לדין אך בשל עבירת התקיפה, או שהועמד לדין גם בגין עבירת איומים וזוכה ממנה. נקבע כי התקיפה היתה גבולית וקלת ערך. כן התחשב בית המשפט לצורך הכרעה בסוגיה בנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה בגילו, העדר עבר פלילי, ועוד, וראה בארוע הנידון כשלון מקרי, חד פעמי, ופעוט ערך **(ע"פ (מחוזי ת"א) 2125/94 בעניין בן ארי, ות"פ 8986/08 (שלום ת"א) בעניין אורי רביבו)**.

קריטריונים אלו אינם חלים בעניינו של הנאשם שבפניי, באשר ארוע התקיפה אינו מנותק מארוע האיומים, ואף הקריטריונים באשר לנסיבותיו האישיות אינם מתקיימים בעניינו.

בישום ההלכה והחוק נמצא כי אף אם בחינת מעשה התקיפה לבדה היתה מובילה למסקנה כי מדובר בארוע שהינו קל ערך ואשר לא ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים, ואינו קובעת כך, הרי שבודאי בהינתן מכלול הנסיבות - כאשר הנאשם איים על ראש העיר - באופן ישיר ובאמצעות אחרים, והדף בחוזקה אזרח אשר ניסה להגן על ראש העיר - לא ראוי המעשה לחסות תחת הגנה המהווה חריג לכלל, ולפיכך אני מוצאת כי ההגנה אינה חלה במקרה זה.

סוף דבר

16. בסיכומיה ביקשה המאשימה שלא להרשיע את הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור, ובדין עשתה כן, נוכח העדויות לפיהן לא ידע הנאשם כי פנייתו הבוטה נעשתה אל מנכ"ל העירייה, אשר היה חדש באופן יחסי בתפקידו, והנאשם לא הכירו.

על כן מזוכה הנאשם מעבירה זו.

כמפורט לעיל, מצאתי כי העבירות הנוספות בהן הואשם הנאשם - איומים ותקיפה, הוכחו מעבר לספק סביר, ולפיכך מורשע הנאשם בביצוען.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ה, 24 יוני 2015, במעמד הצדדים